

trema vejez ha ido acompañado constantemente de la felicidad, y al volver en el regazo de la madre naturaleza, dime, Soberano de los creyentes ¿no es al fin en la hora de la muerte, una vida tan dilatada y feliz, como un fugitivo sueño que desaparece al despertar? ¿Se llevaría con él en las tinieblas de la tumba, las consideraciones, las riquezas, las alegrías de que hubiese disfrutado?

—No, Behlul—respondió el califa apenado.

—Pues, Cosroes,—contestó el sabio—si de ello estás convencido, ¿por qué te afliges, sobre la pérdida de una vida, que más pronto o más tarde, feliz o infeliz, al fin, un día u otro inevitablemente debía fenecer? Recuerda la sentencia del poeta persa: Prolonga tus días si puedes hasta fuera los límites de la naturaleza; gusta de la última gota de la dicha; héroe y victorioso deja al mundo el eco de tus hechos: pero no olvides nunca que la bandera de la vida está siempre pendiente del hilo de la muerte...

Reflexionó el califa las palabras del sabio y cuanto más las reflexionaba tanto más veía mitigada su profunda pesadumbre.

J. VIDAL Y JUMBERT.

¿Tuf de sagristia?...

En Tófol i i en Jaume prenién tranquilament café al «Café dels Desvaguers»: que aixís s'anomenava. Jo amb un altre amic erem a una taula aprop d'ells... Sento qu'enraonen tots dos molt animats... paro l'orella i escolto la conversa següent:

—Què no has llegit, Tófol, els primers números del nou setmanari REVISTA VALLESANA?

—Sí: me l'han portat fins are a casa; i, picat de la curiositat de sebrer be lo que's proposava i volia, l'he fullejat amb interès gairebé tot, plana per plana.

—I ¿qué t'en sembla de les seves pretensions?

—¡Caratsus! Les seves pretensions m'agraden; son molt bones; porque vol instruir, delectar, informar... i aqueixes son tres coses que a tot-hom convenen i aprofiten,

—I ¿qué me'n dius del seu caràcter i orientació?

—¿Qué te'n dic?... Que aprovo resoltament lo de no vullguer esser de cap color polític... i m'está be també que's presenti com a catòlic, per més que tú ja sabs que no soc pas jo dels missaires.

—Be!... pro, aixó d'esser catòlic vols dir tú que no porta tuf de sagristia i de sotana clerical, i per lo mateix que no será del agrado de molts?

—Homel... Ja saps que no soc fanàtic, ni sectari sistemàtic: pro reconec que te els seus bons motius per a defensar ideals e interessos religiosos.

—A veurer, explicat un xic més, que no t'entenc prou amb aixó dels bons motius...

—Vull dir que trovo ben raonable i molt just que hi hagi premsa catòlica, que propagui i defensi les bones idees de rel·ligió i moralitat; aixís com n'hi ha de sectaria que les ataca i destrueix, i de neutra també que ni les defensa i propaga, ni les combat.

—Sí; verament hi han diaris de tots colors i per a tots els gustos, proposant-se fins ben diferents.

—Per aixó mateix. ¿No te la literatura, vull dir la ciencia i les lletres els seus diaris de defensa i propaganda?

—Sí; prou n'he vistos: no pas llegit gaire perquè de lletres i ciencia jo'n tinc poques.

—¿No té el comers els seus periòdics comercials?

—Ja ho crec!... Aqueixos ja'm serveixen més per a vendre i comprar.

—¿No tenen, sobretot, els partits polítics la seva premsa per a fer política d'aquesta i de l'altra mena... per a defensar lo seu i atacar lo dels altres?

—Raó que't sobra, Jaume: i amb els anys que tinc, n'he vistes tantes de batusses polítiques, d'enganys i desenganys, d'entusiasmes i refredaments d'aqueixa classe...

—Doncs... si la literatura, i'l comers i la política i altres interessos dels homes al mon tenen els seus diaris i periòdics de defensa i propaganda, ¿per qué no te dret a tenirlos la rel·ligió, l'idea rel·ligiosa, que al cap d'avall no fa cap mal als homes, ans molt de be a la societat; que encara no fossin veritat (es una suposança), entenc, perquè aixís ho entenc, que les idees religioses son una necessitat social als nostres temps de revolució i llibertinatge?...